

Kolme sokeaa hiirtä

M-P Lauronen

Kersantti Fuller riisui kypäränsä ja pyyhki hikeä otsaltaan. Hän säpsähti hansikoidun käden laskeutuessa hänen olkapäälleen. "Mitenkäs täällä menee?" Se oli kapteeni Mondo. Hänen hymynsä oli kireä, eikä ihme. Olihan tämä tehtävä hänen uransa ensimmäinen huippukohta.

Ja viimeinen.

Fuller vastasi hymyyn. "Ei mitään hätää, sir. Minä ja mieheni" - hän viittasi Yoriin ja Carthiin - "olemme valmiina kaikkeen. Vihollinen ei pääse tästä helpolla." "Erinomaista, kersantti. Jatkakaa samaan malliin", sanoi Mondo ja poistui panssaroitujen liukuovien läpi. Fuller jäi miehineen yksin.

"Mitä luulette, onkohan Keisari pääsyt turvaan?" kysyi Carth yhtäkkiä. Hän oli kolmikon nuorin, Fuller ja Yor olivat Vargrsotien veteraaneja. Carth oli ensimmäisellä komennuksellaan - varsinainen huonon onnen perikuva.

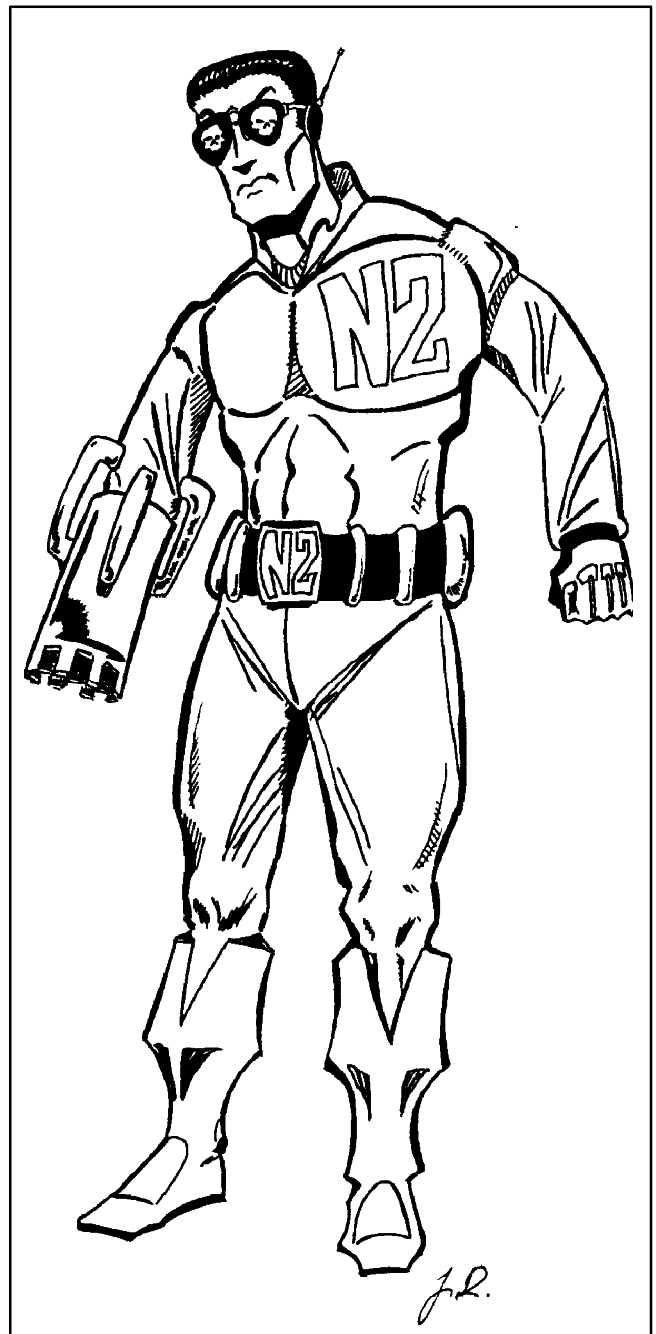
Carthilta jäisi vaimo ja kaksi lasta, molemmat tyttöjä.

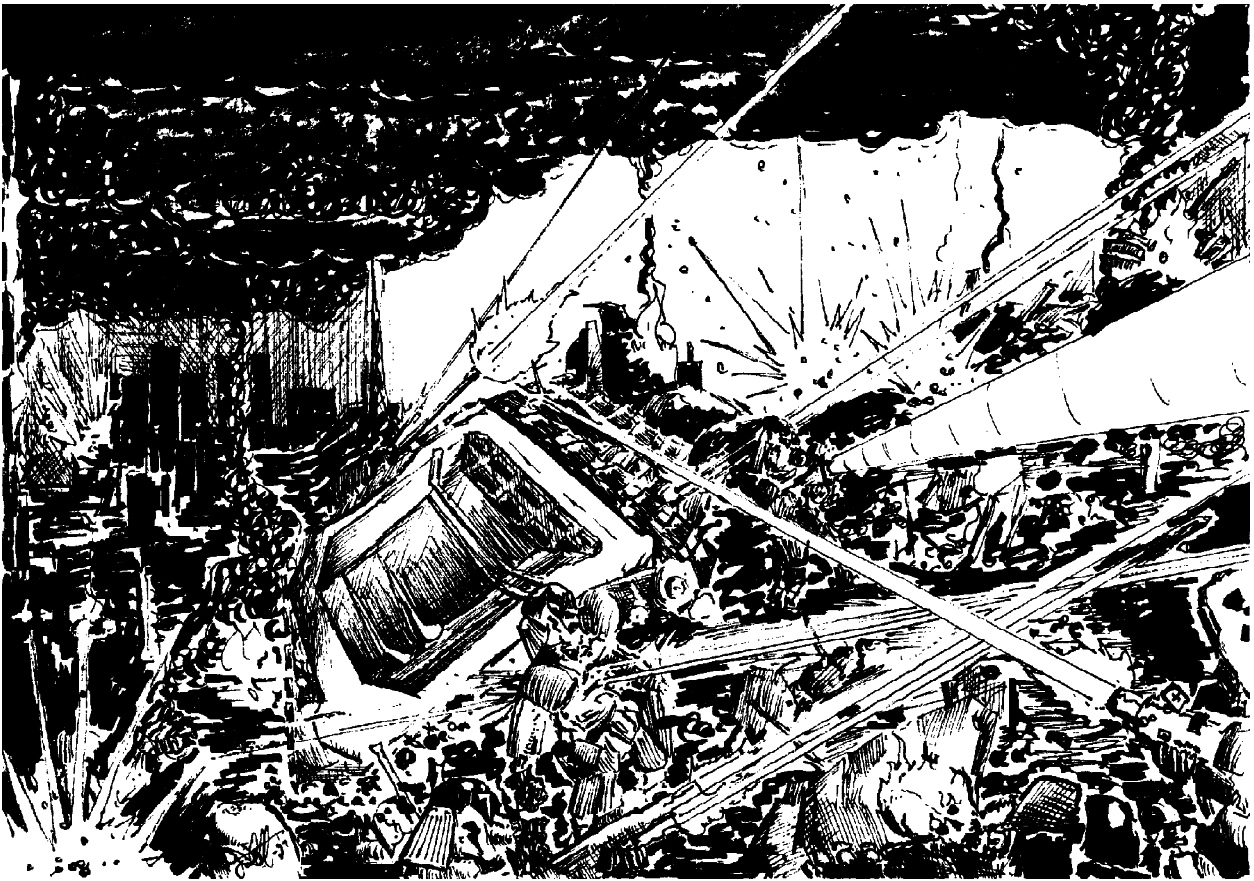
Myös Yor riisui kypäränsä. Sen alta paljastuivat arpiset kasvot, joita peitti osittain parin päivän sänki. Hän laski rynnäkkökiväärinsä varovasti maahan ja hymyili. "Onko sillä väliä? Me olemme täällä, Dulonor pakenemassa ja ex-keisarin miehet tuolla jossain." Yor viittasi kädellään käytävän suuntaan painottaakseen sanojaan.

"Mutta... etkö sitten ole uskollinen Keisarille? Dulonor on parempi vaihtoehto kuin Strephon olisi koskaan tullut ole-

maan!" Carth katsoi Yoria huolestuneena. Tämä vilkaisi ensin häneen, sitten Fulleriin.

"Se on totta, mutta sillä ei tosiaanakaan ole nyt merkitystä. Jos et ole vielä tajunnut, meille ei tule apuvoimia. Kestämme ehkä pari päivää, sitten se on

ohi. Toivottavasti meidät muistetaan edes kuukausi tämän jälkeen. Ainoat sankarit sodassa ovat ne, jotka jäävät henkiin.”

Fuller sormeili omaa kivääriään mietteisään. Hän oli samaa mieltä muiden kanssa siinä, että Dulinor oli tehnyt oikein. Koko imperiumille oli parempi, että Strephon oli kuollut. Mikä oli mennyt vikaan? Kaiken piti olla niin helppoa, mutta tässä he nyt odottivat barrikadien takana kuolemaansa, joka kohta ryntäisi käytävän metalliseinien läpi.

“Tiedättekö”, Fuller sanoi yhtäkkiä. “Muistin juuri vanhan lorun, se taitaa olla peräisin Terralta. Se kertoo kolmesta sokeasta hiirestä, joilta nainen leikkaa hännät poikki.”

Hetken aikaa oli aivan hiljaista. Sitten Yor purskahti kaikuvaan nauruun. Carth tuijotti häntä mitään sanomatta.

“Etkö ymmärrä?” kysyi Fuller Carthilta. Tämä käänsi katseensa ja pu-

disti päätään. “En. En todellakaan.” “Niin, me olemme ne kolme sokeaa hiirtä. Kolme pikkutekijää, joilta pomot leikkaavat hännän poikki. Jos joku jää historiaan, se on kapteeni Mondo. Me teemme vain velvollisuutemme, siinä kaikki.”

“Mutta mitä huvittavaa siinä on? Me olemme toivottomassa tilanteessa, mutta...” “Emme me ole toivottamassa tilanteessa”, puuttui Yor puheeseen. “Me olemme kuolleita.”

Yhtäkkiä Fuller hiljeni. Hän napsautti kypärän takaisin päähänsä ja valmistti yhden miinakäsikranaatin heittoa varten. “Kuulitteko? Carth, ota sinä vasen laita, Yor huolehtii oikeasta. Nyt se alkaa.”

Kun käytävän seinä räjähti sisään ja ensimmäiset luodit osuivat maaliinsa, Fuller itki ensimmäistä kertaa sotilasuransa aikana.